

Dkt. Robert A. Peterson, Kazi ya Kuokoa ya Kristo, Kipindi cha 5, Utangulizi, Sehemu ya 5, Historia ya Mafundisho na Ukristo

© 2024 Robert Peterson na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dkt. Robert Peterson katika mafundisho yake kuhusu kazi ya kuokoa ya Kristo. Hii ni kipindi cha 5, Utangulizi, Sehemu ya 5, Historia ya Mafundisho na Ukristo.

Karibu tunapoendelea na mihadhara yetu kuhusu historia ya fundisho la upatanisho.

Tumefikiria kuhusu kanisa la kwanza huko Magharibi na kusema kwamba mtazamo wa fidia kwa Shetani ulitawala. Katika Mashariki, uungu ulitawala, ingawa Mashariki na Magharibi, takwimu hizo ni ngumu zaidi kuliko hiyo. Tumezungumzia kuhusu Anselm na Abelard katika Enzi za Kati wakiwa na mitazamo tofauti sana na kisha Luther na Calvin katika Matengenezo ya Kanisa.

Tuko tayari kwa majibu ya Matengenezo ya Kanisa na la kwanza ni Faustus Socinus, 1539-1604. Nataka kutoa sifa kwa Theolojia ya Mfumo ya Anthony Thistleton na kitabu cha H. Dermot McDonald kuhusu upatanisho wa kifo cha Kristo, sehemu yake kali ya kihistoria. Maandamano ya haraka na yenye nguvu dhidi ya mtazamo wa kiuchunguzi au wa kisheria na wa adhabu, ambao ni wa adhabu, wa upatanisho uliosema kwa nguvu na warekebishaji yalikuja katika mfumo wa juzuu ya De Jesu Christo Salvatore iliyoandikwa na Faustus Socinus, ambayo inamhusu Yesu Kristo Mwokozi.

Kazi hiyo ilitungwa ili kumjibu mchungaji aliyebadilishwa, Covetus , na ilikuwa ni kukataa tu kile ambacho Calvin aliamini na Luther kwa jambo hilo. Juhudi nzima ya Socinus ilikuwa kukataa uungu wa Kristo na kwamba, kwa hivyo kifo chake kilikuwa na thamani yoyote ya upatanisho. Ikiwa unajiuliza, ndio, Wasosini na Wasosini wanatoka kwa Laelius na Faustus Socinus, mjomba na mpwa.

Majina yaliandikwa Kilatini, majina yao ya Kiitaliano yalikuwa Laelio na Fausto Socini , lakini atakumbukwa milele, hapo ndipo, kama Faustus Socinus. Mtazamo wake kuhusu dhambi ulikuwa wa Pelagian, yaani, Adamu alikuwa mfano mbaya kwa wanadamu, na ndivyo ilivyo. Mtazamo wake kuhusu Kristo ulikuwa wa Arian, ambaye alikataa uungu wa Kristo, kwa hivyo haishangazi ana mtazamo wenye kasoro kuhusu upatanisho.

Lakini mtazamo huu unaendelea hadi leo kwa sababu Usosiniani uliungana na Unitariani ili kuunda UU, Kanisa la Unitariani la Universalist. Ukitaka kukosoa maoni yao, imani zao, na imani zingine nyingi za kidini, rafiki yangu Alan Gomes wa Seminary ya Theolojia ya Talbot amehariri juzuu 14-15 za Zondervan kuhusu dini na madhehebu ya dunia, na Alan mwenyewe, ambaye ni mtaalamu, alifanya juzuu kuhusu Unitariani ya Universalism. Socinus alipuuza haki kabisa katika kueleza jinsi kitendo cha kuokoa cha Kristo kilivyofanywa.

Kama tungeweza tu kuondoa haki hii, hata kama hatuna uthibitisho mwingine, hivyo hadithi hii ya kuridhika kwa Kristo ingefichuliwa kabisa na ingetoweka. Katika kukataa kwake kwa kukosoa kauli zilizorekebisha, wazo la kuridhika linaondoa wazo la rehema katika makadirio yake. Kwa mtindo wa Pelagian, Socinus alitangaza dhambi kuwa jambo la kibinafsi.

Haiwezi kuwekwa kwenye hesabu ya mwingine. Si kweli kwamba dhambi ya Adamu inahesabiwa kwa jamii ya wanadamu. Kwa hivyo, Socinus alisema.

Bila shaka, Paulo anafikiri vinginevyo katika Warumi 5:12-19. Mungu ameacha haki yake kando, Socinus alisema, kwa ajili ya kuonyesha huruma yake kikamilifu. Ukweli wa ufufuo unathibitisha kwamba Kristo hakuteseka kwa niaba na kwamba hakuna thamani ya kuokoa iliyo katika kifo chake.

Sio msalabani, chukua mzigo huu, bali mbinguni anapotoa dhabihu. Hili linanishangaza. Nikisoma Biblia, hakika mtu hangepata kamwe wazo kwamba Kristo alifanya upatanisho kuzimu, kama neno la imani linavyofundisha walimu wanaosifu jina, au kwamba alifanya upatanisho mbinguni kama vile Usosinianism inavyofundisha.

Wema ulikuwa wa neema. Mateso ya Kristo yalikuwa ya nidhamu, si ya kimahakama. Hakuna kitu kingeweza kuwa kipuuzi zaidi ya wazo hili la kuridhika.

Dhana ya mtazamo wa Socinus ni kwamba kila kitu katika Mungu kiko chini ya mapenzi yake. Kwa hivyo, hakuna haki inayohitajika katika Mungu, ambayo inahitaji adhabu ya dhambi kabisa. Akimnukuu Socinus, hakuna haki kama hiyo katika Mungu kama inavyohitaji kabisa na bila kuepukika kwamba dhambi iadhibiwe na vile Mungu mwenyewe hawezi kukataa.

Kama ilivyo kwa haki ya Mungu, ndivyo ilivyo kwa rehema yake. Zote mbili ziko chini ya mapenzi yake. Hivyo, ana haki ya kuadhibu au kusamehe kulingana na mapenzi yake.

Kwa kuwa Mungu anataka kusamehe, hakuna haja ya kuridhisha haki yake. Kwa maneno mengine, msalaba si lazima ili kuleta msamaha. Umuhimu wa Kristo, unaweza kuwa unajiuliza, ni kwamba anahakikisha msamaha. Hauptati.

Yeye ndiye mwokozi kweli kwa kuwa anatutangazia njia ya uzima wa milele. Kristo huondoa dhambi si kwa kuzifanyia upatanisho msalabani, kulingana na Socinus, bali kwa sababu ya ukweli kwamba anaweza kuwashawishi wanadamu kwa ahadi zake nyingi ili wafanye toba hiyo ambapo dhambi zao hufutwa. Kwa Socinus, umuhimu wa Kristo wa kuokoa unahamishwa kutoka kifo chake hadi maisha yake ya mbinguni.

Kwa hivyo, hatimaye, Kristo ni mtangazaji na mfano mkuu wa njia ya wokovu wa watu. Yeye ndiye mwalimu wa maadili bora kabisa. Tutaona baadaye leo, Bwana akipenda, katika nafasi ya kwanza kati ya tatu za Yesu, yeye ndiye nabii bora kabisa, lakini pia ni kuhani anayefanya upatanisho kwa ajili ya dhambi zetu katika kifo chake.

Kwa sababu ya mtazamo mbaya wa Socinus kuhusu nafsi ya Kristo, akikana uungu wake, kwa hivyo, lazima awe na mtazamo mbaya kuhusu upatanisho kwa sababu ni Mungu pekee anayeweza kuokoa. Kulingana na Socinus, Mungu hakuhitaji kuridhika. Kristo hakufanya upatanisho.

Tunachohitaji ni wazo jipya la kimungu ili kutuelimisha, na hilo ndilo hasa Kristo analoleta. Situmii neno mzushi kwa uhuru, sawa. Kwangu mimi, uzushi si kosa tu.

Chati yangu ya viwango vya makosa huanza na maoni potofu, ambayo sote tunayo, na hata makosa yaliyotengwa, ambayo sote tunayo. Lakini kisha inahamia kwenye makosa ya kimfumo. Kulingana na mfumo wa theolojia unaojulikana kama Theolojia ya Marekebisho au Ukalvini, ndugu na dada zetu wa Arminia, wanaona jinsi ninavyowazungumzia, wana hatia ya makosa ya kimfumo.

Kulingana na mfumo wa theolojia unaojulikana kama Uarminianism, ndugu na dada zao wa Calvin wana hatia ya makosa ya kimfumo. Yaani, katika mifumo hiyo miwili ya mawazo, mafundisho huathiri mafundisho mengine. Kwa hivyo, kuna ukweli au makosa ya kimfumo yanayoendelea, kulingana na mtazamo wa mtu.

Kwa hivyo, maoni potofu, makosa, makosa ya kimfumo, na mgawanyiko mkubwa, na kisha uzushi. Kwa sababu uzushi si kosa la kimfumo tu, uzushi ni fundisho la kulaaniwa.

Ni kuamini makosa ndiko kunakomtenga mtu na neema na wokovu. Unasema, lakini hata kukataa uungu wa Kristo, jambo ambalo ni baya, hakubadilishi Yesu ni nani. Hapana, hakubadilishi Yesu ni nani.

Yeye bado ni Mungu-mtu aliyefanya upatanisho kwa ajili ya dhambi na kufufuka tena siku ya tatu, iwe Sosinus au mtu mwingine yeyote anasema hivyo au la. Lakini siwezi kumwamini kwa usahihi kwa ajili ya msamaha wa dhambi na uzima wa milele ikiwa sihusiani naye, si tu kama kiumbe kwa muumba wangu bali kama mwenye dhambi

kwa Mungu wangu. Yaani, kumwamini Kristo kwa ajili ya wokovu kunahusisha kuamini kwamba anaweza kunisamehe dhambi zangu na kunipa uzima wa milele.

Na hiyo ina maana angalau kukiri uungu wake bila kuficha. Je, kukiri waziwazi uungu wake si bora zaidi? Ndiyo, lakini ni kukataa waziwazi uungu wake ndiko kunakomzuia mtu kupata neema. Mtu hangeweza kujua chochote, na nilikuwa nikitumia sehemu za mbali za dunia kwa mtu ambaye hajui chochote, lakini sasa inaweza kuwa katika Marekani ya zamani ya A, mtu ambaye hajui chochote kuhusu Mungu au Biblia.

Na wakijifunza kwamba wao ni wenye dhambi wanaohitaji neema ya Mungu, kwamba Yesu alikufa na kufufuka tena ili kuwaokoa wenye dhambi, na wakimwamini Kristo pekee ili awafanye wawe sawa na Mungu, wanaweza kumjua Mungu na kusamehewa. Ninachojaribu kusema ni kwamba kuna kukiri waziwazi uungu wa Yesu kwa kuwa ninamwamini kama awezaye kunisamehe. Labda mtu huyu baadaye atajifunza waziwazi kwamba Mwana wa Mungu alikuwepo kabla ya kufanyika mwili, kwamba akawa mmoja wetu katika kufanyika mwili, na kwamba yeye ni Mungu na mwanadamu katika mtu mmoja.

Lakini, nitasema tena: kukataa kabisa uungu wake humtenga mtu na neema. Huu ni uzushi au kosa kubwa la madhehebu. Je, mtu anaweza kuwa katika madhehebu na kuwa mwamini? Jibu ni ndiyo, ikiwa wanaamini katika kitu kinyume na mafundisho ya madhehebu na kumwamini Kristo licha ya mafundisho hayo ya uongo.

Mwanatheolojia wetu wa kihistoria anayefuata baada ya matengenezo anayestahili kuzingatiwa ni Hugo Grotius. Pia hutamkwa kwa usahihi Grotius, ambapo tunapata mtazamo wa kiserikali wa upatanisho, au kwa kutumia jina lake, mtazamo wa Grotian wa upatanisho. Na nikumbushe nikusimulie hadithi ya kuchekesha wakati huu utakapoisha.

Yeye si mzushi, si mzushi, lakini alifanya makosa makubwa. Alikuwa mtu mwerevu sana. Grotius alishikilia nafasi ya moja kwa moja miongoni mwa watetezi wa mafundisho ya marekebisho; Luther na Calvin wote ni wazushi kwa njia hiyo na maoni, maoni yenye kasoro ya Sosinus .

Anaanza, Grotius anaanza kwa kuunga mkono hoja ya msingi ya mageuzi kwamba kuridhika kulikuwa muhimu kwa Mungu kwa haki ili kuonyesha huruma. Grotius anatangaza nia yake ya kumkanusha Socinus. Hata hivyo, Grotius anakubali pamoja na Socinus kwamba haki si hitaji la asili la asili ya kimungu.

Nukuu, si kitu cha ndani ndani ya Mungu au katika mapenzi na asili ya Mungu, bali ni athari ya mapenzi yake tu. Hilo ni kosa. Mungu ni mtakatifu, mwenye haki, mwaminifu, mkweli, yupo kila mahali, mwenye nguvu zote, na mara kwa mara.

Yeye ni mwadilifu, yeye ni mtakatifu. Mungu kweli alitangaza sheria, lakini bado yuko juu yake na kwa hivyo ana haki juu yake. Hii si kupuuza sheria moja kwa moja kama ilivyo katika Socinus.

Huu ni udanganyifu wa sheria, kupunguza matakwa ya sheria. Kwa hivyo, Grotius anamwona Mungu katika suala la wokovu, si kama hakimu, bali kama mtawala, hivyo jina nadharia ya kiserikali, kwa sababu kifo cha Kristo mwishowe, kwa Grotius, ni kwa maslahi bora ya serikali ya maadili ya Mungu. Ni ngumu, na anatumia lugha ya kibiblia kwa kiwango ambacho watu wengi wangedanganywa kwa kusoma maandishi yake mazito hapo mwanzo.

Uhusiano huu na Mungu, wa Mungu kwa wanadamu, kama gavana juu ya wanaotawaliwa, umesababisha jina kama nilivyosema, mtazamo wa kiserikali wa upatanisho. Mungu si hakimu anayemwadhibu Kristo kwa adhabu ambayo wenye dhambi wanastahili. Badala yake ni mtawala anayeweza kufuta au kubadilisha sheria yake.

Haifutii sheria, lakini anaibadilisha sheria kwa sababu zinazostahili sifa kwa ajili ya utukufu wake na wokovu wa watu. Kwa hivyo Mungu ameilegeza sheria. Ameipunguza, akimnukuu Grotius, sheria zote chanya zinaweza kulegezwa .

Katika muktadha wa uhusiano huu wa sheria iliyolegea, Grotius anaendeleza mtazamo wake kuhusu adhabu. Adhabu ya Kristo ilihitajika kwa maslahi ya serikali ya Mungu. Nukuu, ikumbukwe kwamba ni muhimu ili adhabu itolewe kwa ajili ya dhambi, lakini si lazima kwa kawaida itolewe kwa mtenda dhambi mwenyewe.

Kisha Grotius anawasilisha kazi ya Kristo kama dhabihu ya kuridhika na mahitaji ya sheria iliyolegea. Ni vigumu kwetu hata kufuata hili, sivyo? Ni vigumu. Anakubali ukosoaji wa Socinius kuhusu mafundisho ya adhabu ya mateso ya Kristo kama sawa kabisa na adhabu ya kimungu ya dhambi.

Hata hivyo, kwa kuwa sheria imepunguzwa au kulegezwa, wazo kwamba adhabu haihitaji kuendana kabisa na uvunjaji hufuata. Serikali ya Mungu haiwezi kudumishwa isipokuwa kuna heshima kwa sheria. Kifo cha Kristo kwa hivyo ni onyesho la ishara la heshima hii kwa sheria na hatia mbaya ya kuivunja.

Grotius aliandika, hakuna udhalimu katika hili, kwamba Mungu, ambaye ni mamlaka ya juu zaidi katika mambo yote ya kutumia mwenye mapenzi, yeye ndiye mkuu zaidi, samahani, mwenye mamlaka katika mambo yote, si mwenye dhalimu ndani yake, na yeye mwenyewe hayuko chini ya sheria yoyote, alitaka kutumia mateso na kifo cha Kristo ili kuweka mfano mzito dhidi ya hatia kubwa ya sisi sote ambao Kristo alikuwa na uhusiano wa karibu zaidi nao kwa asili, kwa uhuru, kwa usalama, kwa nukuu ya karibu. Hata hivyo, Kristo hakubeba adhabu halisi ya dhambi, lakini alipata mzigo wa

hii, akinukuu, mbadala wa adhabu. Mateso na kifo cha Kristo vilikidhi mahitaji ya sheria ya Mungu kwani Mungu alikuwa ameyalegeza kwa ajili ya wanadamu.

Hii si mbadala wa adhabu. Kwa kushangaza, hii ni mbadala wa mbadala wa adhabu. Badala yake, Yesu anakuwa mfano wa adhabu.

Mungu si mwamuzi aliyemwadhibu mwanawe kwa hukumu ambayo wenye dhambi wanastahili. Mungu ndiye gavana wa maadili aliyemwadhibu mwana kama mfano wa adhabu ambayo dhambi inastahili. Sio uzushi, lakini si wazi, ni kukwepa waziwazi ubadilishaji wa adhabu katika lugha ya ubadilishaji wa adhabu.

Nitawasimulia hadithi ya kuchekesha. Mtu aliyenifundisha theolojia ya kimfumo aliwafundisha wanaume wengi katika miaka iliyopita kwa ajili ya Kanisa la Biblia la Presbyterian. Kijana na mhitimu chini ya mwalimu huyu mzuri aitwaye Robert J. Dunzweiler alifika mbele ya baraza lake la wazee kwa ajili ya kuwekwa wakfu, na katika mtihani wake wa theolojia, alifanya kazi nzuri sana isipokuwa moja tu.

Alitoa mtazamo wa Grotian au wa kiserikali kuhusu upatanisho. Aliweka alama za I zake za kiserikali na kuvuka T zake za kiserikali, na kamati ikasema, kijana, mtihani wako ni mzuri isipokuwa katika moja maalum. Umeweka mtazamo wenye kasoro kuhusu upatanisho, na kijana huyo akashangaa.

Akasema, mwalimu wako ni nani? Robert Dunzweiler . Loo, yeye ni mtu wa ajabu wa Mungu. Alitufundisha wengi wetu.

Siwezi kuelewa. Ipo hapo hapo kwenye maelezo yake. Ninaweza kuiona akilini mwangu juu ya ukurasa.

Naam, kijana, tutapumzika kwa chakula cha mchana. Utarudi baada ya chakula cha mchana na utuonyeshe maelezo hayo, na hivyo ndivyo alivyofanya, na alikuwa sahihi kabisa. Juu ya ukurasa, ilisema mtazamo wa kiserikali kuhusu upatanisho, na chini ya ukurasa uliopita, ilisema maoni potofu kuhusu upatanisho.

Hiyo ni hadithi ya kweli. Tunaelekea kwenye kipindi cha kisasa zaidi huku baba wa theolojia ya kisasa bado akifuatilia historia ya fundisho la upatanisho. Asante kwa uvumilivu wenu, enyi watakatifu mnaosikiliza hili na kulitazama.

Friedrich Schleiermacher ameitwa baba wa theolojia ya kisasa. Mtu mwingine mwerevu. Tarehe zake ni 1768 hadi 1834.

Kama ilivyo kwa wanatheolojia wengi wa kiliberali, alikuwa amekubali mtazamo wa kiorthodoksi kuhusu upatanisho alipokuwa kijana kama mchamungu. Baadaye, alichanganya tafsiri ya kiliberali ya imani ya kiorthodoksi na uthamini wa Kant na Uromantiki. Alijaribu kuunganisha utu na kazi ya Kristo.

Aliandika, akinukuu kwamba shughuli ya kipekee na ya kipekee ya Mkombozi inaashiria kila mmoja, na sisi ni kitu kimoja bila kutenganishwa katika kujitambua kwa waumini. Hilo ni dokezo la wazo lake la kusisitiza hisia katika dini, na kwa kweli, fahamu ya waumini inakuwa kanuni yake karibu ndani ya kanuni ya Biblia. Schleiermacher aliandika, akinukuu, Mkombozi basi ni kama watu wote kwa sababu ya utambulisho wa asili ya mwanadamu lakini anatofautishwa kutoka kwao wote kwa nguvu isiyobadilika ya fahamu yake ya Mungu, ambayo ilikuwa uwepo halisi wa Mungu ndani yake.

Huu ndio ufunguo wa Schleiermacher, ufahamu wa Mungu ndani ya waumini. Kwa ujumla, Schleiermacher alikataa dhana za mbadala na upatanisho na alikuwa na mtazamo wa mfano au ushawishi wa kimaadili kuhusu upatanisho, ambao ulikuwa karibu baada ya Abelard. Mateso ya Kristo kwa ajili ya Schleiermacher, kwa nukuu, yalikuwa upendo wa kujikana kabisa.

Mwanatheolojia mwingine wa kiliberali na wa hivi karibuni zaidi ni Albrecht Ritschl, RITSCHL, 1822 hadi 1889. Ritschl kwa kawaida amechukuliwa kama mwanatheolojia wa kawaida wa kiliberali wa karne ya 19. Tena, mtu mwenye kipawa na mwenye ushawishi mkubwa.

Ritschl anazingatia kwa karibu nyenzo za kibiblia kuliko Schleiermacher, lakini mwishowe, huwa anatoa maelezo ya upatanisho ambayo labda yanafanana zaidi na Abelard kuliko Anselm, yaani, kwamba ni ya kibinafsi zaidi kuliko ya kimaadili, nami nitapitia dhana hizo. Mtazamo wa kimaadili wa upatanisho unasema Kristo alitimiza kitu, mambo nje yetu, na tunahitaji kumwamini na kile alichofanya ili kuokolewa. Mtazamo wa kimaadili wa upatanisho unasema kile alichofanya, alitenda ili kutusukuma ndani, kwa hivyo ushawishi wake ni ule wa mfano wa maadili au ushawishi wa kimaadili.

Kwa kweli, mtazamo wetu wa upatanisho unapaswa kuanzia nje yetu kwa uelewa wa ndani, lakini hakika unapaswa kuelekea uelewa wa ndani ikiwa tutaokolewa, lakini muhimu zaidi ni wa nje, na ndivyo tunavyoanza na mtazamo wa ndani. Kisha tunaelekea kwenye mtazamo wa ndani kwa kumtumaini Kristo kama Bwana na Mwokozi, tukimwamini yeye aliyekufa na kufufuka tena ili atuokoe. Tambiko linatafuta kusisitiza uhusiano wa utu na kazi ya Kristo, likiona kuanzishwa kwa ufalme wa Mungu kwa maana ya kimaadili, lakini hasa kupitia kazi yake kama nabii, kuhani, na mfalme.

Wito huu wa sehemu tatu unahusisha mateso yake, lakini Kristo si, kulingana na desturi, mbebaji wa adhabu ya niaba. Anawakilisha kama kuhani jumuiya ya ufalme, na kama nabii na mfalme, anaonyesha upendo wa mfano wa Mungu. Ninajaribu kukumbuka wimbo, nao huja na kuondoka akilini mwangu.

Ah, ninapochunguza msalaba wa ajabu. Tunatumia wimbo huu kwa faida kwa sababu tunaleta kwenye wimbo uelewa wa kweli wa kazi ya Kristo, lakini wimbo kwa kiasi kikubwa ni wa kibinafsi. Tazama ninachomaanisha.

Ninapoutazama msalaba wa ajabu ambao mkuu wa utukufu alifia juu yake, faida yangu kubwa zaidi naihesabu isipokuwa hasara na dharau duni juu ya kiburi changu chote. Je, hiyo ni nzuri? Ndiyo, lakini inadhani kwamba nje yangu, Yesu alinipenda na akajitoa kwa ajili yangu. Unaelewa? Kile kinachofanya hivi ni kutafakari.

Ni tafakuri ya kibinafsi inayochukua msalaba na ufufuo wa kweli. Bwana, nisijisifu, isipokuwa katika kifo cha Kristo Mungu wangu. Mambo yote yasiyo na maana yanayonivutia zaidi, nayatoa dhabihu kwa damu yake.

Tazama kutoka kichwani mwake, mikono yake, miguu yake, huzuni na upendo vilitiririka. Je, upendo na huzuni kama hizo zilikutana, au miiba iliunda taji nzuri hivyo? Je, ulimwengu wote wa asili ulikuwa wangu, ambao ulikuwa zawadi ndogo sana? Upendo wa ajabu sana, wa kimungu sana, unahitaji roho yangu, maisha yangu, yote niliyo nayo. Ni wimbo wa kibinafsi na mzuri kwa sababu watu wa Mungu huleta ufahamu kwamba Yesu alikufa na kufufuka nje yetu.

Kwa hivyo, je, tunahitaji nyimbo kama hizo? Ndiyo, tunahitaji. Tunahitaji upatanisho uishie kutuathiri kibinafsi, lakini hiyo ni tofauti na mitazamo ya kibinafsi tu au kimsingi ya kibinafsi kuhusu upatanisho ambao uliberali huwasilisha kwa sababu Yesu si mwokozi kweli bali ni mfano. Nami nitasema hivyo tena pia.

Agano Jipya linamwakilisha Yesu kama mfano, lakini Martin Luther alisema vizuri. Yesu ndiye mfano wetu, aliandika, lakini si kwanza kabisa. Kwanza kabisa, yeye ni zawadi ya Mungu, gabe , ambayo alitupa.

Na pili, yeye ndiye mfano wetu, mfano wetu ambao tunapaswa kuufuata. Mara tu tunapomwamini kama zawadi ya Mungu na kumpokea kama Bwana na Mwokozi, basi ndiyo, tunafuata mfano wake ili kuishi kwa ajili yake, lakini hatufuati mfano wake ili tuwe Wakristo. Tunaamini kuwa Wakristo kwa sababu imani huja kwa kusikia na kusikia neno kuhusu Kristo.

Gustaf Aulen , nilimtaja mara kadhaa na kitabu chake maarufu Christus Victor. 1879, Aulen aliishi hadi 1977. Mwanatheolojia huyu maarufu wa Kiswidi aliandika kitabu cha kitamaduni cha Christus Victor.

Neno hilo la kitambo linazungumziwa, lakini Christus Victor, kitabu hicho, kwa kweli ni kitabu cha kitambo cha kitheolojia. Alikipa kichwa cha habari, Utafiti wa Kihistoria wa Aina Tatu Kuu za Wazo la Upatanisho. Utafiti wa kihistoria, kwa hivyo si kazi ya kibiblia, ni kazi ya theolojia ya kihistoria, ya aina tatu kuu za wazo la upatanisho.

Alitaka kuachana na mjadala uliokuwa umeenea sana wa mtazamo wa kihafidhina au wa kihafidhina dhidi ya mtazamo wa kibinafsi au wa kiliberali kwa kuanzisha mbinu ya tatu ambayo iliiona, upatanisho wa Kristo, kama ushindi wa Kristo dhidi ya nguvu za uovu, au upatanisho, akimnukuu Aulen , kama mgogoro na ushindi wa kimungu. Aulen aliuita huu mtazamo wa kawaida na wa kusisimua wa Agano Jipya na baba wa kanisa. Je, yuko sahihi? Kwa sehemu, yuko sahihi.

Aulen alitoa wito hasa kwa Irenaeus. Alikuwa ametangaza kwamba Kristo alikuja, kwa nukuu, ili apate kuharibu dhambi, kushinda kifo, na kuwapa wanadamu uzima. Irenaeus anapinga uzushi.

Aulen hakuliona suala kuu kama ukiukwaji wowote wa haki, hiyo ni badala ya adhabu, lakini msalabani ili, nukuu, kuwashinda madikteta wanaomshikilia mwanadamu utumwani. Aulen aliwasihi mababa wengi, wakiwemo Origen, Athanasius, Wakapadokia, Chrysostom, Ambrose, Augustine, na Leo, pia alisihi vifungu vyote vya Agano Jipya vinavyotaja fidia au nguvu mbaya. Kwa mfano, Marko 10.45, fidia maarufu ikisema, 1 Wakorintho 2 :6, Wakolosai 2:15. Hoja yake yenye utata zaidi ni kwamba Luther anarudi kwenye aina ya kawaida.

Luther alimfundisha Christus Victor. Hilo hapo tena. Kitabu hiki kina ushawishi mkubwa kiasi kwamba jina la kitabu hiki limekuwa neno la kitaalamu katika theolojia ya Kikristo, linalotumiwa na kila mtu.

Inaitwa mtazamo wa Kristo Mshindi wa upatanisho, na ni sahihi, na alikuwa sahihi. Zaidi ya hayo, waliberali, pamoja na mitazamo yao ya kibinafsi, hawakusisitiza hili. Wahafidhina, pamoja na ubadilishaji wao wa adhabu usio na lengo, hawakusisitiza hili, lakini amekosea kuifanya kuwa mtazamo pekee wa Luther.

Hapana. Kama nilivyosema jana, Paul Outhouse, katika kitabu chake cha kuvutia, Theolojia ya Martin Luther, anasema Luther alishikilia mitazamo miwili mikuu kwa usawa, mbadala wa adhabu na Christus Victor, na hiyo ni kweli. Kwa kuwa katika utamaduni wa Kilutheri, kwa sababu fulani, Aulen alimpuuza kabisa Calvin, na ni kweli kwamba mtazamo wa mbadala wa adhabu ulikuwa mkubwa katika Calvin, lakini Calvin alimfundisha Christus Victor.

Kwa kweli, hivyo ndivyo nilivyojifunza. Calvin alinielekeza kwenye Biblia, na utaona baadaye, tutakapofika kwenye picha za upatanisho, Kristo Victor yuko kila mahali. Tayari nilisema ilikuwa katika kutajwa kwa kwanza kwa ukombozi katika Mwanzo 3.15. Kwa hivyo, Aulen anafufua kwa usahihi mada ya kibiblia, na kwa hilo tunafurahi.

Anazidisha kimakosa na kurahisisha Mababa, Luther, na Biblia. Siwezi kuamini. Anasema kwa usahihi kwamba Waebrania 2:15 inafundisha mtazamo wa Kristo Victor kuhusu upatanisho.

Mwana alichukua mwili na damu ili kupitia kifo, aweze kumwamaliza shetani na kuwakomboa watu wa Mungu. Mwangamize yule mwenye nguvu ya kifo na kuwaweka huru Wakristo. Hiyo ni kweli, lakini kusema kwamba mtazamo mkuu wa upatanisho wa Waebrania ni Kristo Victor ni wa ajabu.

Mtazamo mkuu wa Waebrania kuhusu upatanisho wa Kristo ni dhabihu. Ni mahali pa msingi katika Biblia nzima kujifunza kuhusu dhabihu, hasa dhidi ya historia ya Agano la Kale ya dhabihu, ambayo, labda kwa sehemu kutokana na urithi wake wa Kilutheri na kupuuza Agano la Kale, Aulen anapuuza Agano la Kale. Kwa hivyo, kazi ya kusaidia? Loo, ndiyo.

Na je, ametufundisha kitu? Loo, ndiyo. Christus Victor ni muhimu sana kwa kuwatia moyo watu, wakiwemo waumini, ambao wamezoea mambo mbalimbali. Kristo ndiye bingwa wetu aliyeshinda.

Yeye ni Mungu na mwanadamu katika mtu mmoja anayewaweka watu wake huru. Ni mada nzuri kwa injili na kwa maisha ya Kikristo. Baadaye, nitasema naamini sana katika ubadilishaji wa adhabu, lakini sio mtazamo pekee wa kibiblia kuhusu kazi ya Kristo.

Na Mungu alitupa picha sita kubwa. Tunahitaji kuzifahamu na kuzitumia kama zana za uinjilisti na ufuasi kulingana na mahitaji ya watu tunaowahudumia. Kwa hivyo, pongezi kwa Aulen, lakini bado ukosoaji wa mtu huyo na kazi yake nzuri kwa wakati mmoja.

Mmoja zaidi ni mwanatheolojia wa wakati huo Wolfhart Pannenberg, 1928 hadi 2014. Ninategemea ukosoaji wa Tony Thistleton. Pannenberg anaunganisha kwa usahihi utu na kazi ya Kristo ambayo ameitoa sura tatu pana au karibu kurasa 200 katika juzuu ya pili ya theolojia yake ya kimfumo.

Anaanza na mwanzo, nukuu, ni Mungu mwenyewe pekee ndiye angeweza kuwa nyuma ya tukio hili. Hiyo ni kwa kumtuma mwanawe ulimwenguni. Wagalatia 4:4, Warumi 8:3. Lakini Pannenberg haizuii tu jinsi anavyoshughulikia upatanisho katika juzuu ya kwanza, juzuu ya pili ya theolojia yake ya kimfumo.

Anatoa mjadala mpana katika kitabu chake cha awali, Yesu, Mungu, na mwanadamu. Msalabani, anatangaza kwamba Yesu alikufa kifo cha badala, nukuu, inaweza kueleweka tu kama kufa kwa ajili yetu, kwa ajili ya dhambi zetu. Asili ya kifo chake badala yake inaonekana si tu katika Marko 10:45, Yesu alitoa uhai wake kama fidia kwa ajili ya wengi, lakini pia katika 2 Wakorintho 5:21, ili katika yeye tupate kuwa haki ya Mungu.

Wagalatia 3:13, Kristo alitukomboa kutoka katika laana ya sheria kwa kufanyika laana kwa ajili yetu. Pannenberg, kama mshauri wake, Barth, alijitolea juhudi na nguvu

nyingi kwa ufafanuzi wa kibiblia. Pannenberg aliandika, nukuu, Yesu Kristo ndiye mtu mpya, Adamu wa mwisho wa dunia, nukuu iliyo karibu.

Lakini Kristo pia ni ufunuo wa Mungu, unaoonekana kikamilifu katika mwanga wa, na naweza kuongeza, tu katika mwanga wa, ufufuo wake. Kifo chake kilikuwa ni fidia kwa dhambi za wanadamu, ambayo huondoa, kunukuu, kosa, hatia, na matokeo, kunukuu karibu, kwa dhambi. Kwa kumnukuu mara ya mwisho, wasio na hatia waliteseka adhabu ya kifo.

Mateso haya ya adhabu ya badala, mateso ya badala ya ghadhabu ya Mungu kwa dhambi, yanategemea ushirika ambao Yesu Kristo alikubali na sisi sote kama wenye dhambi, na hatima yetu kama hivyo. Kwa hivyo kuna mengi mazuri katika Pannenberg, na bado ninaonywa na Robert Lethem, mwanatheolojia wa mageuzi ya kiinjili, ambaye ameandika theolojia ya kimfumo ya hivi karibuni na yenye manufaa sana, na ambaye ameingia akilini mwa Moltmann na Pannenberg kuwataja wanatheolojia wawili muhimu zaidi, labda, hakika Wajerumani, na labda wenye ushawishi mkubwa kati ya wanatheolojia wote walio hai leo, ingawa sasa Pannenberg amefariki. Robert Lethem anatuonya kwamba, je, Pannenberg alikiri kweli ufufuo wa Yesu? Jibu ni ndiyo, na hilo ni la kushangaza kwa mwanatheolojia mkuu zaidi, na bado kila kitu kimeunganishwa na wakati ujao kiasi kwamba unapata wazo kwamba, je, mambo haya ni kweli na yalitokea? Ndiyo, lakini hatimaye yatakuwa kweli tu katika siku zijazo.

Simaanishi hatimaye itatimizwa katika siku zijazo. Kwa hivyo tena, kama nilivyosema jana katika hotuba iliyopita nikimaanisha mafundisho mazuri ya Emil Brunner, epistemolojia yake imepotoka, na inaleta matatizo kwetu. Ni kweli pia kwa Pannenberg, zaidi kwa Moltmann, lakini pia kwa Pannenberg, kwamba kuna mengi mazuri, lakini tunapaswa kuwa waangalifu wakati huo huo.

Hatimaye tumemaliza historia ya fundisho la upatanisho. Sasa tunaelekea kwenye utafiti wa Christology. Kama watu kadhaa wa kihistoria walivyosisitiza, mtu na kazi ya Kristo havitenganishwi, na kwa hivyo, ingawa kozi hii inahusu sana kazi ya Kristo, hatuwezi kupuuza mtu wake. Sio hivyo tu, tunapaswa kufikiria kwa makusudi kuhusu mtu wake angalau kama maandalizi.

Hili bado linafanya kazi na utangulizi. Jambo la mwisho, kwa kweli, ni kuhusu utangulizi kabla hatujafikia kazi ya kuokoa ya Kristo mwenyewe. Christology.

Nina mambo matatu ya kusema. Mtu na kazi ya Kristo havitenganishwi. Nataka kufikiria kuhusu kazi ya Kristo ya kuokoa na Utatu na kisha fundisho muhimu la majimbo mawili.

Kwanza kabisa, nafsi na kazi ya Kristo haviwezi kutenganishwa. Vifungu vya Agano Jipya vya kawaida vinafundisha nafsi na kazi ya Kristo. Kwa mfano, Wafilipi 2.

Ni vigumu kupata mtindo wa kawaida zaidi ya huo. Wafilipi 2 inatuambia, kuhusu kazi ya kuokoa ya Kristo, kwamba alijinyenyekeza kwa kuwa mtiifu hadi kifo, hata msalabani, hata kifo msalabani. Hiyo ni kazi ya Kristo, na bado, angalia jinsi kifungu kinavyoanza.

Iweni na nia hii miongoni mwenu, ambayo ilikuwa ndani ya Kristo Yesu, ambaye ingawa alikuwa katika umbo la Mungu, hakuona kule kuwa sawa na Mungu kuwa ni kitu cha kushikamana nacho, bali alijifanya hana utukufu, akatwaa umbo la mtumwa, akazaliwa katika mfano wa wanadamu. Na kisha inasema, mpito, na alipoonekana katika umbo la mwanadamu, alijinyenyekeza kwa kuwa mtiifu hata kifo cha msalaba. Utu na kazi ya Kristo haviwezi kutenganishwa katika mpango wa Mungu na katika ufunuo wa mpango wa Mungu katika historia.

Ni kwa sababu tu Kristo ndiye yeye aliye ndipo angeweza kufanya kazi yake ya kuokoa, na kusudi lenyewe la kuja kwake na kufichua utambulisho wake ni kwa ajili ya utume wake, msalaba wake, na ufufuo wake. Ni sawa katika kila kifungu cha kawaida. Katika Wakolosai 1, tunasoma kuhusu kazi kubwa ya Kristo ya upatanisho.

Kupitia yeye, Mungu alipendezwa kupatanisha vitu vyote na nafsi yake, Wakolosai 1:20. Nanyi, waumini wa Kolosai, sasa amewapatanisha katika mwili wake wa nyama kwa kifo chake, kama kifungu kinavyoendelea. Lakini kabla ya kuzungumzia kazi yake, Paulo anazungumzia mahitaji na masharti ya kazi yake.

Yeye ni mfano wa Mungu asiyeonekana, mzaliwa wa kwanza, aliye juu zaidi, mtangulizi wa viumbe vyote, mrithi. Na kabla ya kusema, Mungu alipendezwa kupitia yeye kupatanisha vitu vyote, inasema, kwa maana ndani yake utimilifu wote wa Mungu ulipendezwa kukaa, na kupitia yeye kupatanisha vitu vyote. Mitume hawawezi kuzungumzia kazi ya Kristo bila kuzungumzia utambulisho wake.

Na ni vivyo hivyo kwa Waebrania sura ya 1, kifungu cha tatu cha kawaida. Waebrania 1 na 2 zinazungumzia Mwana, ambaye ni, 1 na 3, basi, mng'ao wa utukufu wa Mungu. Na nimewahi kuwa na watu wakisema Agano Jipya halitumii neno asili kamwe kumzungumzia Kristo.

Hilo si sahihi. Mwana ndiye mng'ao wa utukufu wa Mungu, na chapa halisi ya asili yake ni neno hypostasis. Linamaanisha asili, kiumbe muhimu, kiini.

Inamaanisha asili. Kwa hivyo baada ya kusema mambo hayo kuhusu nafsi yake, inasema alifanya utakaso kwa ajili ya dhambi, akitarajia upatanisho mkuu katika sura ya 9 na 10 katika kitabu cha Waebrania. Ni wazi sana: nafsi na kazi ya Kristo havitenganishwi.

Mtazamo wa kawaida wa utu wa Kristo ni muhimu kwa uelewa wa kawaida wa upatanisho wake, na matokeo yake, uelewa wenye kasoro wa utu wake husababisha mtazamo wenye kasoro wa kazi yake ya kuokoa. Na ndiyo maana waumini wa dini hiyo wako nje wakigonga milango au wakifanya kazi zingine nzuri kujaribu kujiokoa. Wanaishia katika mpango wa kujiona kama watu wa kawaida, wakifanya kazi kwa ajili ya wokovu wa mtu, kwa sababu wanakataa uungu wa Yesu na, kwa hivyo, hawawezi kujitupa juu yake na yeye pekee kwa ajili ya wokovu.

Lazima wachangie wokovu wao, kwa hivyo wanafikiri wao wenyewe. Hoja hii inatupa kivuli kwenye nidhamu ambayo nimejitolea maisha yangu kwa sababu theolojia ya kimfumo, ingawa ina nguvu nyingi, pia ina udhaifu mwingi. Kuna uzushi kuhusu kimfumo.

Loo, nguvu na udhaifu vimeunganishwa. Ninawezaje, labda, kuna neno, ninawezaje kushikilia pamoja ukweli wote wa nafsi ya Kristo, na kisha matendo yake yote ya kuokoa, na picha zote za kibiblia? Mimi tu, akili yangu ingekuwa mchanganyiko. Kwa hivyo, tunatenganisha nafsi yake, na kujifunza kuwepo kwake kabla ya kuzaliwa, mwili wake, uungu wake, ubinadamu wake, utu wake usio na mmoja, hali zake mbili, na kadhalika.

Na kwa uelewa huo, ndipo tunapojifunza kazi yake, alichofanya, kuwa mmoja wetu, kuishi maisha yasiyo na dhambi, kufa badala yetu, kufufuka tena, kupaa kwa Baba, kukaa mkono wake wa kuume, kumimina Roho Mtakatifu, kutuomba, naye atakuja tena. Yote hayo ni kazi yake ya kuokoa, na yote hayo ni nafsi yake. Kwa hivyo, theolojia ya kimfumo hutenganisha kwa usahihi kile ambacho Mungu amekiunganisha kwa ajili ya kuelewa vyema sehemu hizo.

Lakini ni bandia. Tukibaki hapo, si vizuri. Lazima tuunganishe vitu pamoja, tusije tukavitenganisha kile ambacho Bwana amekiunganisha milele.

Hilo si sahihi. Kwa hivyo utaratibu ni zana muhimu, hasa tukifuata mbinu sahihi za kitheolojia, yaani, kuanzia na ufafanuzi, kwenda kwenye theolojia ya kibiblia, kuingiza theolojia ya kihistoria, na kisha kufikia utaratibu kwa uangalifu, kwa uangalifu, kwa ufasaha, na kwa kukisia. Mtu na kazi ya Kristo haviwezi kutenganishwa katika maandiko, na lazima viwe visivyotenganishwa katika mawazo yetu pia.

Kwa hivyo, hilo litaathirije utafiti wetu wa matukio na picha zinazohusu kazi ya kuokoa ya Kristo? Tutaweka macho yetu wazi kila wakati kwa ajili ya nafsi yake. Si vigumu. Vifungu vimejaa vyote viwili.

Lakini ni ukumbusho mzuri, kama Mtakatifu Anselm alivyotuambia tayari, kwamba tunahitaji kuelewa Yesu ni nani ili kuthamini kile alichotufanyia. Jambo moja muhimu kuhusu hili. Ni jambo la ajabu kufikiria.

Dini ambayo kitovu chake ni kifo cha mwanzilishi wake. Acha nieleweshe hili moja kwa moja. Kusulubiwa kwa Myahudi ndiko mnakokufurahia nyote? Ndiyo.

Bila shaka, mimi ni mnyenyekevu sana katika kuzungumza hivyo. Lakini ni kweli. Kifo cha Bwana Yesu Kristo, kisichoweza kutenganishwa na ufufuo wake, siwezi kujizuia kusema, kwa kuwa mimi ni mtaalamu wa utaratibu , kiko katika damu yangu.

Hiyo ndiyo kitovu. Nini? Hiyo siyo ushindi. Hiyo ni kushindwa. Kwa hivyo, inaonekana.

Na kuna siri kubwa katika msalaba. Nitakapomaliza kuizungumzia kwa saa 20 wiki hii, utaelewa vizuri zaidi. Lakini usidanganyike.

Hutaingia ndani kabisa, na hutaelewa kabisa. Kwa sababu hili ndilo tatizo. Ni jambo la ajabu jinsi kifo cha Mungu-mwanadamu kingeweza kufanya upatanisho kwa ajili ya dhambi za watu wote wa Mungu wa rika zote.

Simamisha mamilioni ya dhabihu za Agano la Kale kwa kishindo. Dhabihu moja kwa ajili ya milele huokoa yeyote atakayeamini. Najua hiyo ni mara mbili , lakini hiyo ilikuwa kwa msisitizo.

Inawezekanaje? Kwa jinsi ninavyosema, fumbo la mwili huleta fumbo lake kwa msalaba. Unanielezea utambulisho wa Mungu-mwanadamu kikamilifu. Unaelezea hilo kikamilifu, nami nitakuelezea msalaba kikamilifu.

Huwezi kufanya lolote kati ya hayo. Ni fumbo kubwa kwamba Mungu anakuwa mmoja wetu. Mtoto mchanga horini ni Mungu Mwenyezi.

Yeye ni mtoto mchanga tumboni mwa Mariamu, ni kiinitete cha Mungu. Mtoto ni mtoto mchanga wa Mungu, mtoto mdogo wa Mungu, mvulana mdogo wa Mungu, na anayefuata ananitetemeshwa, kijana mdogo wa Mungu. Bwana, tusaidie.

Ninajaribu tu kuwa mcheshi hapo. Na nilikuwa kijana wakati mmoja, amini usiamini, yapata miaka 200 iliyopita, wajukuu zangu wanasema. Hapana, yeye ni Mungu-mtu aliyetupenda na kujitoa kwa ajili yetu.

Kuna fumbo katika mwili. Siri mbili kuu za imani ya Kikristo ni jinsi Mungu alivyo watatu katika mmoja na jinsi Mungu alivyofanyika mwanadamu. Zote mbili ni muhimu.

Zote mbili zimefunuliwa katika Biblia. Hapo ndipo mafumbo ya kweli yanapotoka, ufunuo wa Mungu mwenyewe. Na bado, hatuwezi kuelewa kikamilifu jinsi yeye alivyo Mungu na mwanadamu katika mtu mmoja.

Loo, tunakiri, tunaliamini, tunatoa maelezo fulani, na tunaondoa makosa. Hivyo ndivyo tunavyofanya. Na ni sawa na msalaba.

Tunafuatilia matukio tisa, tukisisitiza kifo na ufufuo wa Kristo. Tunafanya kazi na picha za kibiblia, zile sita kubwa, na tunaondoa makosa. Mengi kati ya hayo tulifanya kama tulivyofanya utafiti wetu wa theolojia ya kihistoria.

Lakini mwishowe, Mtakatifu Augustine alisema vizuri, tunaelewa hadi mahali fulani, na kisha tunaabudu. Kwa uelewa wangu mdogo, huu ni ushahidi wa ukweli wa dini hii. Hakuna mwanadamu aliyeunda fundisho la Utatu.

Ilikuwa moja ya mambo mawili ambayo Bwana alitumia kunileta kwake nikiwa na umri wa miaka 21. Nyingine ilikuwa uaminifu wa Mungu, unyofu wa Mungu, katika 1 Wakorintho 15, akisema, nini kingepata kama Kristo hangefufuliwa kutoka kwa wafu? Nikasema, hili ni jambo la ajabu. Hili ni jambo la ajabu.

Na bila shaka, kisha mstari unaofuata, katika mstari wa 20, unasema, lakini sasa Kristo amefufuka kutoka kwa wafu, limbuko la wale wanaoamini. Vyovyote vile, Ukristo ni muhimu kwa fundisho la upatanisho. Kwanza, mtu na kazi ya Kristo havitenganishwi.

Nambari ya pili, kazi ya wokovu ya Kristo lazima ieleweke kwa kuzingatia Utatu. Hapa tunaunganisha mafumbo mawili. Uh-oh.

Utatu na Utu wa Mungu vinafanana katika hatua hii. Fundisho la Utatu, kwa urahisi kabisa, linasema kuna Mungu mmoja. Mungu amekuwepo kama Mungu mmoja siku zote.

Tunaiona katika Kumbukumbu la Torati 6.4. Tunaiona katika Yakobo sura ya 2, 1 Timotheo 2.5. Kuna Mungu mmoja. Kauli ya pili katika fundisho la Utatu ni kwamba Mungu huyu mmoja amekuwepo milele katika njia tatu za kuwa, kwa njia tatu, katika nafsi tatu kama Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu. Sio miungu watatu, Mungu mmoja, anayeishi milele katika nafsi tatu.

Nambari ya tatu, kauli ya tatu ni kwamba hawa watatu hawapaswi kutenganishwa kamwe kwa sababu kuna Mungu mmoja. Lakini lazima watofautishwe. Sawa? Nambari ya nne, ambayo hatutashughulika nayo, ni kwamba, vema, Maandiko yanawashughulikia hawa watatu pamoja katika umoja na usawa.

Jambo la tano lingekuwa kwamba wanaishi pamoja, na sasa tumevuka mipaka ya kina cha mambo tunayohitaji kufikiria. Nataka kuzingatia jambo hili. Watu hao watatu wanatofautishwa lakini hawatenganishwi kamwe.

Baba hakufanyika mwili. Roho Mtakatifu hakufanyika mwili. Mwana pekee ndiye aliyefanyika mwili.

Upo pamoja nami? Kwa hivyo, Baba hakufa. Kwa kweli, hilo lilikuwa fundisho la uongo la kanisa la awali lililoitwa patrapationism . Patrapationism , Baba ambaye baadhi walimfundisha Baba alikufa msalabani.

Hapana, Baba hakufa msalabani. Na Roho Mtakatifu hangeweza kufa msalabani kwa sababu Yeye ni roho. Mwana pekee ndiye aliyefanyika mwili.

Mwana pekee ndiye angeweza kufanya upatanisho na kufufuka tena. Tunatofautisha watu. Lakini hapa kuna msugvano.

Na hapa inakuja fumbo la Utatu likiangaza kazi ya Kristo. Tunatofautisha watu, sawa? Wakati wa ubatizo wa Yesu, Yesu alitoka majini. Baba anazungumza kutoka mbinguni.

Na hapa kuna theofani inayoonekana, udhihirisho unaoonekana wa roho isiyoonekana katika umbo la njiwa. Watu watatu, Mungu mmoja. Anatofautishwa lakini hawezi kutenganishwa.

Hiyo ina maana kwamba ingawa kazi ya Kristo ilifanywa na Kristo Mwenyewe pekee, kuna hisia kwamba ni kazi ya Utatu. Sasa, nitaonyesha vifungu kadhaa vya Biblia vinavyokufundisha kwamba ni kazi ya Baba na Roho. Lakini kama mwanatheolojia wa kimfumo, nitashiriki nawe uelewa wangu mwenyewe wa jinsi mambo yanavyofanya kazi na mbinu za kimfumo.

Kama sikuwa na kifungu, sawa, nambari ya kwanza ningesema, sina kifungu, sawa? Hilo ni jambo muhimu kwangu. Theolojia lazima itegemee ufafanuzi. Na inaweza kufanya hatua zaidi ya ufafanuzi, lakini lazima ziandikwe kwa uangalifu kama hatua hizo kwa sababu zinaweza kusahihishwa au kubadilika kwa urahisi zaidi, na zinapaswa kuzingatiwa hivyo, kama aina ya mpangilio wa pili, ukitaka, kuliko mafundisho yanayotegemea maneno ya Maandiko yenyewe.

Nami? Lakini nina Maandiko. Kwa hivyo, kama sikuwa na Maandiko, ningesema, Biblia haisemi kamwe kwamba Baba au Roho walihusika katika upatanisho. Inasema tu Mwana .

Bila shaka, inasema tu kwamba Mwana alikufa. Sio hivyo tu, bali pia haisemi kwamba walihusika. Lakini kwa kuwa nafsi za Utatu haziwezi kutenganishwa, zilihusika.

Na kuna hisia kwamba kazi ya upatanisho ilikuwa kazi ya Utatu, sawa? Lakini wacha nikuonyeshe kwamba, kwa kweli, kazi ya Kristo ni kazi ya Utatu. Kazi ya Kristo ni kazi ya Mungu Baba. Sasa, usinieleme vibaya.

Siwachanganye watu. Simimimini Baba msalabani. Yule msalabani alikuwa Mwana .

Na kazi ya msalabani ilikuwa kazi ya Mwana . Lakini pia ni kazi ya Baba . 2 Wakorintho 5:18 na 19.

Haya yote yanatoka kwa Mungu, ambaye, kupitia Kristo, alitupatanisha na Mungu na akatupa huduma ya upatanisho. Yaani, katika Kristo, Mungu alikuwa akiupatanisha ulimwengu na nafsi yake, bila kuwahesabia makosa yao na kutukabidhi ujumbe wa upatanisho. Ni Yesu pekee aliyefanya upatanisho msalabani.

Ni yeye pekee anayeitwa Waefeso 2, mpatanishi anayekufa ili kupatanisha Mungu nasi, na kwa tendo la kawaida, sisi na Mungu, sawa? Lakini kazi yake ya kupatanisha pia ni kazi ya Baba . Hatumtwiki Baba msalabani. Tunasema tu nafsi za Utatu; kwa kuwa kuna Mungu mmoja, nafsi hizi haziwezi kutenganishwa.

Kazi ya kipekee ya upatanisho ya Kristo pia inajumuisha hili: Mungu alikuwa ndani ya Kristo, akiupatanisha ulimwengu na nafsi yake. Sio hivyo tu, bali Waebrania 9:13, 14 huleta roho katika kazi hii ya upatanisho. Na roho haikupata mwili kamwe.

Roho haiwezi kufa. Na kazi ya Kristo ni kazi ya Kristo. Lakini hivi ndivyo mwandishi wa Waebrania anavyosema.

Waebrania 9:13 na 14. Kwa maana ikiwa damu ya mbuzi na ng'ombe na majivu ya ndama ya ng'ombe yaliyonyunyiziwa watu walio najisi hutakasa kwa ajili ya usafi wa mwili, je, si zaidi damu ya Kristo, si ya Baba au ya Roho, haina damu? Je, damu ya Kristo, kifo cha kikatili cha Kristo, si zaidi damu ya Kristo ambaye kwa njia ya Roho wa milele alijitoe nafsi yake bila mawaa kwa Mungu, si zaidi damu yake itasafisha dhamiri zetu na matendo mafu ili tumtumikie Mungu aliye hai? Kristo pekee ndiye aliyekuwa kuhani na dhabihu, naye alijitoe nafsi yake kwa Mungu; alijitoe nafsi yake bila mawaa kwa Mungu kwa njia ya roho wa milele. Ninamjua angalau mtoa maoni mmoja mkuu, Philip Edgecombe Hughes, ambaye angetafsiri roho ndogo ikimaanisha asili ya uungu ya Kristo.

Sikubaliani nalo. Nakubaliana na William Lane, mtoa maoni ninayempenda zaidi kuhusu Waebrania, na karibu kila mtu mwingine, kwamba inapaswa kuwa herufi kubwa S. Kwa hivyo ninakubali ufafanuzi tofauti hapo, lakini maana yake ni kwamba Kristo alijitoe kwa Mungu. Kristo pekee ndiye aliyekufa, lakini ilikuwa kupitia Roho Mtakatifu.

Roho Mtakatifu anahusika katika upatanisho wa Kristo. Ni mstari pekee ninaoujua katika Biblia unaosema hivyo. Yaani, kazi ya Kristo ni kazi ya Kristo.

Lakini pia ni kwa sababu nafsi haziwezi kutenganishwa, kazi ya Baba. Na ni kupitia roho kwamba Kristo alijitoa kwa Mungu, na hivyo William Lane, katika ufafanuzi wake wa Waebrania, anasema hiyo ina maana kwamba dhabihu hii ni kamili. Ni mwisho wa dhabihu zote.

Kwa kweli inatoa ufanisi wake kwa dhabihu zilizotolewa mamia ya miaka kabla ya dhabihu hii. Ni kamili. Ilifanywa na Mungu-mwanadamu kwa mapenzi ya Baba kupitia Mungu, Roho Mtakatifu.

Kwa hivyo, inakuwa kazi, kwa namna fulani, ya Utatu. Nadhani tunapaswa kumaliza. Baada ya mapumziko kidogo, tutakuja, tutashughulikia, na katika saa inayofuata, tutaanza na mafundisho ya majimbo mawili na kisha tuhamie kwenye ofisi tatu za Kristo.

Huyu ni Dkt. Robert Peterson katika mafundisho yake kuhusu kazi ya kuokoa ya Kristo. Hii ni kipindi cha 5, Utangulizi, Sehemu ya 5, Historia ya Mafundisho na Ukristo.